

Dosarul nr. 2ra-1551/18

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Central (jud: N. Șova)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: A. Bostan, A. Pahopol, V. Negru)

ÎNCHEIERE

5 septembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tatiana Vieru
Nicolae Craiu
Mariana Pitic

examinând chestiunea cu privire la admisibilitatea recursului declarat de Valeriu Dimitriu,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Valeriu Dimitriu împotriva Primăriei mun. Chișinău cu privire la recunoașterea după debitorul-defunct a dreptului de proprietate asupra bunului imobil,

împotriva deciziei din 06 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Valeriu Dimitriu și a fost menținută hotărârea din 09 octombrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central,

c o n s t a t ă:

La data de 15 decembrie 2016 reclamantul Valeriu Dimitriu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Oficiului Cadastral Teritorial Chișinău cu privire la recunoașterea după debitorul-defunct Boris Vleju a dreptului de proprietate asupra apartamentului nr. xxxx din bd. xxxxx, mun. xxxxx.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, în procedura de executare nr. 072-785/16 din 24 aprilie 2016 a executorului judecătoresc Ion Butucea se află spre executare documentul executoriu nr. 2-4426/15 emis de Judecătoria Botanica, mun. Chișinău cu privire la încasarea din contul lui Boris Vleju în beneficiul său a sumei în mărime de 10000 de euro și 6476 de lei 64 bani.

A specificat că, prin răspunsul Centrului de informații juridice a Ministerului Justiției nr. 12-11/1540 din 04 octombrie 2016, executorului judecătoresc Ion Butucea i-a fost refuzată furnizarea informației despre existența/inexistența dosarului succesoral după decesul lui Boris Vleju, survenit la data de 22 iunie 2013, pe motiv că solicitantul nu este subiect cu drept de a cere o astfel de informație.

A subliniat că, în procesul executării documentului executoriu menționat, s-a

stabilit că debitorul Boris Vleju, a decedat la data de 22 iunie 2013, fapt confirmat prin informația cu privire la înregistrarea actului de deces nr. 2456 din 24 iunie 2013, precum și faptul că acesta nu a deținut bunuri, care pot fi urmărite, cu excepția apartamentului nr. xxxxx din bd. xxxxx, mun. xxxxx. De altfel, prin hotărârea nr. 574 din 24 ianuarie 2005 a Comisiei de privatizare a fondului de locuințe, mun. Chișinău, se confirmă că debitorul Boris Vleju a participat de unul singur la privatizarea locuinței nominalizate, fiindu-i transmisă cu titlul gratuit în proprietate privată.

A notat că, până la deces, debitorul Boris Vleju nu și-a înregistrat dreptul de proprietate asupra imobilului enunțat în Registrul bunurilor imobile, astfel urmărirea patrimoniului este imposibilă.

A menționat că, prin răspunsul Oficiului Cadastral Teritorial Chișinău nr. 01-11/1655 din 17 noiembrie 2016, i-a fost comunicat că potrivit informației din banca centrală de date a cadastrului, înregistrarea juridică asupra apartamentului nr. xxxxx din bd. xxxxx, mun. xxxxx lipsește.

A susținut că, în rezultatul participării la procesul de privatizare, debitorului Boris Vleju i-a fost transmis cu titlul gratuit în proprietate privată apartamentul nr. xxxxx din bd. xxxxx, mun. xxxxx, la data de 21 ianuarie 2005, iar până la deces defunctul a posedat acest bun sub nume de proprietar.

A relatat că, posesiunea exercitată asupra acestui bun imobil de către debitor a fost de bună-credință, ceea ce face existența permisiei de drept pentru recunoașterea dreptului de proprietate.

A relevat că, la privatizarea imobilului, debitorul Boris Vleju a participat de unul singur, fapt confirmat prin hotărârea nr. 574 din 24 ianuarie 2005 a Comisiei de privatizare a fondului de locuințe, mun. Chișinău, tabelul nominal cu locatarii și extrasul din contul personal, eliberate de Întreprinderea de Gestionare a Fondului de Locuințe a blocului locativ din bd. xxxxx, mun. xxxxx și reconfirmate de Pretura sectorului Botanica, mun. Chișinău.

A invocat că, prin hotărârea nr. 574 din 24 ianuarie 2005, Comisia pentru privatizarea fondului de locuințe, mun. Chișinău, a decis pozitiv privatizarea locuinței în condițiile inițiale la momentul depunerii cererii, astfel debitorului fiindu-i transmis în proprietate apartamentul nr. xxxxx din bd. xxxxx, mun. xxxxx, însă până la deces nu l-a înregistrat în modul stabilit de lege la Oficiul Cadastral Teritorial Chișinău, dar a posedat acest bun sub nume de proprietar, ceea ce îi acordă pe deplin dreptul de a-l recunoaște proprietar legal al acestui bun imobil.

A învederat că, hotărârea nr. 574 din 24 ianuarie 2005 a Comisiei pentru privatizarea fondului de locuințe, mun. Chișinău, în sensul art. 2 al Legii contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000, este asimilat actului administrativ, care reprezintă manifestarea juridică unilaterală de voință, cu caracter normativ sau individual, din partea unei autorități publice în vederea privatizării locuinței în condițiile legii și transmiterii în proprietate cu titlul gratuit a apartamentului nr. xxxx din bd. xxxx, mun. xxxxx.

A afirmat că, actul administrativ reprezintă o modalitate de dobândire a dreptului de proprietate în cazurile prevăzute de lege, fapt statuat la art. 281 Cod de procedură civilă, or privatizarea este un mod de dobândire a dreptului de proprietate reglementat în Legea

627/91.

A comunicat că, pentru a evita o eventuală neexecutare a unei hotărâri judecătorești, legea a acordat creditorilor anumite mijloace de conservare a patrimoniului debitorului, care constau în preîntâmpinarea pierderii unui drept subiectiv din patrimoniul debitorului. Una din astfel de măsuri este acțiunea oblică, care în esență are ca scop conservarea patrimoniului debitorului. În mod special acțiunea oblică este reglementată de art. 599 alin. (1) Cod civil, potrivit căruia, creditorul al cărui creanță este certă, lichidă și exigibilă poate, în numele debitorului său, exercita drepturile și acțiunile acestuia în cazul în care debitorul, în dauna creditorului, refuză sau omite să le exercite.

A precizat că, creditorul în acțiunea oblică are calitatea de reclamant procesual, care sesizează instanța potrivit art. 73 Codul de procedură civilă, întrucât nu pretinde apărarea imediată și nemijlocită a unui drept propriu, dar acționează din nume propriu în interesele altei persoane. Astfel, conchide că pretinde de la terțul/pârât exercitarea coercitivă a unor obligații față de debitorul său.

A indicat că, dreptul de a sesiza instanța cu o acțiune oblică îl are creditorul, iar calitatea procesuală pasivă aparține terții persoane împotriva căreia trebuie introdusă acțiunea către debitor.

A solicitat recunoașterea după debitorul/defunct Boris Vleju a dreptului de proprietate asupra apartamentului nr. xxxxx din bd. xxxxx, mun. Xxxxx și obligarea Oficiului Cadastral Teritorial Chișinău înregistrării bunului imobil în Registrul bunurilor imobile.

La data de 10 aprilie 2017 reclamantul Valeriu Dimitriu a depus cerere de concretizare a cerințelor, indicând în calitate de pârât Primăria mun. Chișinău, totodată, solicitând recunoașterea după debitorul/defunct Boris Vleju a dreptului de proprietate asupra apartamentului nr. xxxxx din bd. xxxxx, mun. xxxxx.

Prin hotărârea din 09 octombrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central, acțiunea depusă de Valeriu Dimitriu, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia din 06 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Valeriu Dimitriu și a fost menținută hotărârea din 09 octombrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central.

Pentru a hotărî astfel, instanța de apel a conchis că prima instanța întemeiat a constata faptul inadmisibilității aplicării prevederilor art. 599 alin. (1) Cod civil, deoarece debitorul Boris Vleju a decedat la data de 22 iunie 2013, iar documentul executoriu nr. 2-4426/15 a fost emis de Judecătoria Botanica, mun. Chișinău, la data de 29 februarie 2016, adică cu mult după decesul debitorului.

Totodată, instanța de apel a menționat că în speța dată nu sunt prezente acțiunile de refuz al debitorului sau inacțiunea de omitere a exercitării drepturilor sale, pe motiv că acesta nu mai este în viață.

La data de 08 iunie 2018 Valeriu Dimitriu a declarat recurs împotriva deciziei din 06 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârea primei instanțe, pronunțând o nouă de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că, instanțele inferioare la emiterea examinarea cauzei au interpretat eronat normele de drept material și procedural, greșit au dat apreciere probelor și circumstanțelor care au importanță pentru soluționarea corectă a cauzei și nu

au dat apreciere argumentelor invocate în susținerea poziției sale.

A menționat că, începând cu data scadenței datoriei - 17 noiembrie 2012 și până la decesul debitorului - 22 iunie 2013, ultimul a fost inactiv și a refuzat/omis exercitarea drepturilor sau acțiunilor sale față de el, cât și de alți creditori, neînregistrând la Oficiul Cadastral Teritorial Chișinău dreptul de proprietate asupra apartamentului nr. xxxxx din bd. xxxxx, mun. xxxxx.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la data de 27 martie 2018, dar date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurent la dosar lipsesc.

Astfel, recursul, declarat la data de 28 mai 2018, este în termen.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs

se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de Valeriu Dimitriu nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Rebai și alții contra Franței, 25 februarie 1995), pe când în recursul declarat de Valeriu Dimitriu, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul lui Valeriu Dimitriu ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de Valeriu Dimitriu se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tatiana Vieru

judecătorii

Nicolae Craiu

Mariana Pitic